

Mærket Marantz har en fantastisk historie der går helt tilbage til 1950'erne og bringer os fra USA via Hollandske Philips og til slut til Japan.

Af de to væsentligste karakterer i Marantz's historie er det selvfølgelig godt at starte med at introducere grundlæggeren Saul B. Marantz.

Han var en fotograf, amatør musiker og musikelsker fra New York, og da han kom hjem efter endt militær tjeneste i anden verdenskrig flyttede han til en forstad til NY. Han manglede et godt musikanlæg i hjemmet, og da han alligevel aldrig hørte musik når han kørte bil så tog han simpelthen bilradioen og højttalerne ind i stuen, og byggede sit anlæg ud fra det. For at få det til at spille måtte han tilføje en masse ekstra kredsløb (Hos Hifi-Freaks gætter vi på 110volt strømforsyning, og ekstra forstærker for højere effekt). Desuden måtte han bygge en "record equalizer" forforstærker for at kunne afspille det nye medie LP via sit anlæg – ja vi er altså i start 1950'erne og alting er i mono og er med rør, og det er først i disse dage at "Recording Industry Association of America" (forkortet til RIAA) bliver stiftet, så selvom det i dag kaldes en RIAA-forstærker så var det simpelthen ikke standardiseret og navngivet da Saul B. Marantz byggede sin forforstærker.

Dengang var der mange forskellige "ortophoniske" forbedringer på LP'er (f.eks. NAB, NARTB, RCA Victor, Columbia Records, NBC, AES, NBC og andre). Alle prøvede at forbedre lyd gengivelsen fra LP ved at hæve og sænke frekvenserne så man undgik de fysiske begrænsninger ved LP, men alle havde deres helt egen ide om præcis hvor frekvens-polerne, eller angrebs-frekvenserne skulle ligge. Det betød at LP'er udgivet af forskellige pladeselskaber ikke kunne afspilles korrekt på andre end nogle helt specifikke pladespillere som så til gengæld ikke kunne spille de andre selskabers plader korrekt, og det må da have været pænt irriterende at være hifi-freak dengang når man ikke frit kunne købe det musik man ville høre.

Saul B. Marantz's egen konstruerede forforstærker kunne indstilles til ikke færre end 36 forskellige equalizer-kurver for korrekt afspilning af LP'er og 45rpm plader, og selvom han egentlig bare havde udviklet den til eget brug så spredte rygtet sig som en steppeild, og folk fra nær og fjern ville have ham til at bygge en til dem.

Så i 1952 besluttede Marantz at starte en produktion af 100 styk i sin kælder af den nu navngivne "Audio Consolette" der blev solgt for 153 \$ stykket. Efter at have bygget 400 besluttede han at tage skridtet fuldt ud og stiftede Marantz som et decideret audio-firma.

Op igennem '50erne og '60erne voksede Marantz' succes, stereo kom og transistorerne blev modne til at overtage fra rør. Men Saul Marantz selv var ikke længere selv så hooked på at blive ved med at lave hifi, så efter lidt skiften frem og tilbage kom Marantz i 1966 på japanske hænder, de første år med Marantz selv som præsident og styrmænd, indtil han forlod branchen helt.

Dette skift kunne ikke have sket på et bedre tidspunkt, for audio industrien boomed helt vildt i Japan i 1970'erne. Marantz og andre japanske mærker producerede hi-fi i en virkelig høj kvalitet og til fantastisk lave priser, og revolutionerede fuldstændig hi-fi markedet i hele Verden. Aldrig før havde folk på almindelige lønninger haft adgang til så god lyd. Og Japans industrielle revolution gjaldt ikke bare selve

produktionen – også vidensniveau, udvikling, uddannelse, grundlæggende research og nye teknologier indenfor elektronik begyndte i højere grad at komme fra Japan og ikke USA eller Europa. Dette gjaldt ikke mindst hos Marantz, hvor der i 1970'erne blev udviklet forstærkere og receivere der var så vellydende at de stadig i dag er højt værdsatte hos vintage-entusiaster, og som trækker ufatteligt høje priser hjem hvis man skulle finde en på ebay eller lignende.

Men for at undgå at falde i den samme fælde som mange andre japanske audiofirmaer - nemlig at lyden blev kold og klinisk fordi at der var mere fokus på flotte målte specifikationer end på hvordan apparaterne rent faktisk lød – så lavede Marantz et par geniale strategiske træk: For det første brugte de 5 år på at træne deres ingeniører i at lave forstærkere efter Amerikansk forbillede, og så indsatte de en ny udviklingschef, nemlig Ken Ishiwata som er den anden vigtige hovedperson i historien om Marantz.

Ken Ishiwata var en tekniker fra Marantz' Europa afdeling som de havde headhuntet fra Pioneer i 1978, og han blev sendt tilbage til Japan for at sikre at klangen og hifi-lyden fortsat kunne matche de Europæiske og Amerikanske ører. Marantz var på dette tidspunkt 50% ejet af Hollandske Philips, der i 1982 lancerede CD mediet, og det gav selvfølgelig Marantz en kæmpe fordel. Philips' egne produkter sigtede mod de lavere prissegmenter og Marantz derfor kunne bringe den nyeste CD-teknologi til High-End audio før alle andre.

Saul Marantz himself tog faktisk direkte kontakt til Ken Ishiwata og sagde til ham: "I min tid har jeg gjort alt hvad jeg kunne med mono og stereo LP, nu er det din tur til at lave noget stort ud af CD-mediet!"

Således overdraget ansvaret og depechen fra manden der gav firmaet dets navn, måtte Ken Ishiwata virkelig sikre at Marantz produkter stadig kunne tilfredsstille de mest krævende hifi-aficionados. Det betød blandt andet at da alle andre firmaer begyndte at sælge billigere og billigere CD-afspillere, alle baseret på de samme generiske Philips chip-set og løbeværk, gjorde Marantz det modsatte: De brugte ekstra ressourcer på at tune og tweake endnu mere lyd kvalitet ud af de samme komponenter som alle andre brugte, og samtidig var de meget omhyggelige med at demonstrere overfor forhandlere og hifi-anmeldere hvor stor forskellen virkelig var, og at det helt sikkert var den lille merpris værd som Marantz' CD-afspillere havde. For at fortælle køberne at der her var tale om noget helt specielt, blev apparaterne forsynet med eksklusive skilte med teksten "K-1 Signature" og personligt signerede certifikater lagt med i emballagen. Ken Ishiwata garanterede simpelthen personligt at dette produkt levede fuldt op til de højeste krav indenfor lyd kvalitet.

Successen udeblev ikke, og ligesom forstærkerne fra 1970'erne er Marantz CD-afspillere i alle udgaver blevet klassikere i deres respektive generationer, og nydes hver dag af entusiaster over hele kloden.

I dagens hifi-verden er medierne skiftet igen, men selvom at vi nu lytter til signalkilder som iPhones, harddisc-streaming, DAB radio, internet-radio og andet, så nyder disse teknologier fortsat godt af den udvikling som Marantz tilførte det første digitale medie (CD), og hos Hifi Freaks kan vi godt skrive under på at der virkelig er 'hul igennem' på Marantz' signalkilder og forstærkere. Med den meget generøse brug af deres HDAM (HyperDynamic Amplifier Module) selv i de små modeller sikres der en meget meget høj lyd kvalitet. Rent teknisk er der tale om et diskret opbygget kredsløb med mange høj kvalitets komponenter, der benyttes i de mest kritiske trin, hvor andre producenter bruger en standard 0,5 \$ opamp-chip. Både parametre som hastighed (slew-rate) og støj er væsentlig bedre med HDAM, og så er den negative

feedback tilpasset til audio og ikke til alt muligt andet som standard opamps også skal bruges til, og det kan høres.

Samtidig er Ken Ishiwata's gyldne ørers aftryk på lyden i Marantz apparater stadig tydeligt, og derfor kan man lytte til dem hele dagen uden at blive lytte-træt, dag efter dag i mange mange år.

Vi er stolte af at vi hos Hifi Freaks kan repræsentere et så historisk mærke, og med vores direkte-til-dig koncept har vi igennem årene sikret rigtigt mange danskere den suveræne Marantz-lyd til meget bedre priser end hvad resten af branchen tager for de konkurrerende mærker.

<http://sonicsynergy.blogspot.dk/2014/05/marantz-how-it-all-began.html>